

SRI LANKOU NA KOLE 2020

A je tu další zimní výlet za teplem a cyklistikou. Srí Lanka je jen o něco menší než ČR, zato tu žije jednou tolik lidí. Nejvíc asi 70% jsou buddhisté, 15% hinduisté a po 8% muslimové a křesťané. Je to demokratická republika, lidé chudí, zdravotnictví zdarma a busy, vlaky za hubičku. Jídlo je taky levné, v jídelně se najíte za 26-40 Kč oběd, jen se musíte smířit, že to budou nudle nebo rýže, a bude to pálit. My jsme si rozšířili obzory o Kottu, což jsou těstoviny rozsekané přímo na plotně s zeleninou, masem a ochucené omáčkou, obvyklé přílohy (cca 2 lžíce) brambory v omáčce, čatní, dhall (hrachovočočková polévka) a červená řepa, klíčky a p. Ostatní výživa se skládá z taštiček a rolek plněných zeleninou, rybou, kuřetem i hovězím, pěkně pálí, i po. Čaj připomíná kakao, se smetanou a sladký. Dá se na tom vyžít ale prvních pár dnů, v kombinaci s 35 stupni ve stínu, mi moc nechutnalo. Pak pomůže ovoce a zelenina a z nich i koktejly a ledové tříště za cca 10-15 Kč. Bez střevních potíží, i když hygiena v pouličních stáncích dost pokulhává.

Na silnicích jezdí dost hustě auta, proti indocíně jsou skutry v menšině, zato tuktuků je nejvíc. Sociální doprava busy je dost hustá, vládnu Ashok Leyland, bus někde z 60 let zřejmě licenčně vyráběný donedávna, a indické Taty z pod období. Na nová osobní auta je tu cca 300% daň, i tuk tuk stojí asi 140 000 Kč! Slevy jsou zřejmě na hybridní auta, z nových tu jezdí asi 80%, většinou Toyota Prius apod. Jedna naše bytná měla Suzuki Swift Hybrid, a stál ji 600 000 Kč. V kontrastu s tím jsou ostatní ojeté vozy indické (Tata, Mahindra, Marutti) a japonské provenience v různém stádiu rozkladu, zhusta silně kouřící diesly.

Továrny tu asi moc není, a tak se lidé musí smekat, jak to jde, většinou něco prodávají, nebo taxikáři tuktukem, zhusta si ho berou místní od busu domů. Jirka si najal tuktuk na cestu pro nové brzdy do Colomba, dohozený chlapík nás vyhledal v hospodě a byl náležitě pyšný, že získal ten skvělý kšeft, naparoval se a na každého šťastně pokřikoval. Když splnil úkol, přišel za námi do výčepu, a dal si s námi jednoho stronga, načež byl nalitý, jak zákon káže a motal se přes půl ulice. Ale lidé jsou tu až na výjimky příjemní, kolo bez zámku na ulici nikdo neukradne, každého zajímá kam jedem, odkud jsme... Občas se i na venkově najde obchodník, který chce bělouše podojit, ale od 3 dnů ty ceny známe, tak řeknu, že ceny jsou velmi expanzivní, a většinou sleví. Jirkovi něco prodali draho, a on si pak objednal nanuku za 10 rupií (1,30 Kč) a strčil mu do ruky 10 rupií, obchodník se rozčiloval, tak mu to ukázal na obalu - na většině zboží je cena jak u nás za sociálku, ale inflace pracuje, něco už měli přelepený. Mluvili jsme s turisty z resortů, a tam je pěkně natahují, a tvrdí, že ceny na zboží jsou v indických rupkách. Viděl jsem blahobytně vyhlížející němku, jak ji rozhodilo, že 2 lahve vína stojí 5000 rupií (650 Kč), chvíli smlouvala, uplatnovala sex appeal, a pak si vzala jen jednu...

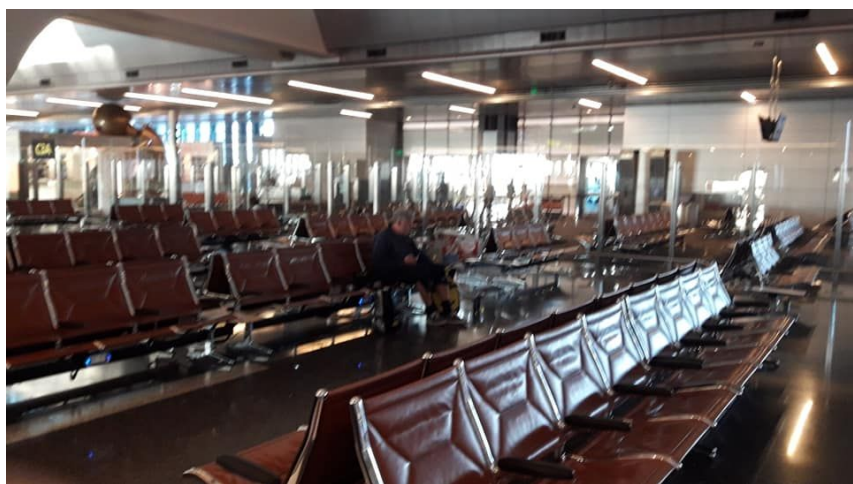
Zbytek najdete v textu zpráv, které posílám s fotkami na Facebook každý den, takže tohle je výtah pro ty zavilý odpůrce FB.

28. ledna 2020

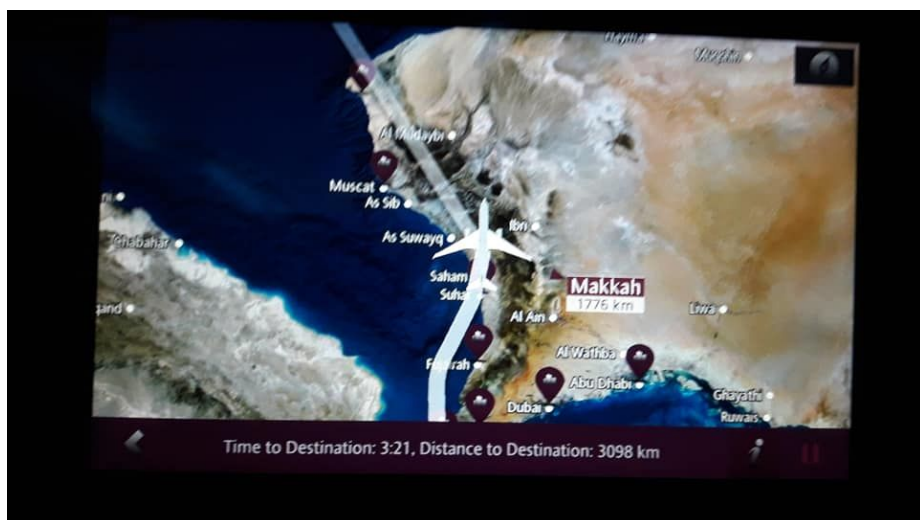
Tak už sedíme v mašině, čeká nás 6 hodin ve stísněných prostorách economy třídy A 320.

Přestup v Kataru, lepeňák (z domova, místní stojí 15 USD) na lavičce a před šestou letíme směr Cejlon.

Na mapách v letadlech byl stále značen směr k Mekce.

Dnešní přílet do Colomba v 1.15 (u vás bylo o 4,5h méně), pasovka, výměna peněz, datová karta 10 GB (6 ve dne, 4 v noci). Taxi za 180 Kč i s krabicemi s koly do zabookovaného ubytování „Vila eco green“ za 150 Kč (tak se tu jmenuji všechny špeluňky u letiště, jen jiné barvy). V půl 3 už bydlíme, i studené pivo je.

Než ráno smontujeme kola a srovnáme bagáž, je poledne, a vyrážíme kolem letiště silničkami. Hlavních přejíždíte asi pět, jsou nahusto neb i lidé jsou tu na husto. Na celé rozloze ČR je 20 mega lidí. Je přes 30 stupňů, nezvyklé vlhko, tak dost často stavíme na pití. Najíždíme na pobřežní silničku směr sever, lemovanou rybářskými domky, teda kromě km rybiho tržiště kde se nám dělalo šoufl.

Ke čtvrté se mi začala povolovat řídítka - jak se rozmontovávala do krabice, tak se ošuchaly závity a nešlo to utáhnout. V opravně tuků se s tím popasovali, přeřízli závit a dali tam 8 mm šrouby, tak doufám, že to vydrží. Stálo mě to litr, našťastí jejich, takže 130 Kč. Mají dost spartánské vybavení, až na autogen. Díky opravě jsme měli zpoždění a do zabook. ubytování dojeli až potmě. Dnes startovních 52 km a zvykání na jiné podnebí.

30. ledna 2020

Chilal-Mahawiluwa. Dnes jsme pokračovali cestou na sever asi 90 km. Ráno bylo příjemně chladno 25 st., jeli jsme po hlavní A3, silnější provoz. Největší vrazi jsou řidiči busů, jeden mě vytlačil bokem mimo asfalt, kde zrovna někdo vezl na kole 6 m bambusy, měl jsem co dělat se vejít. Na busy si dávám pozor. Jezdí tu dost silničkářů, kola bez přehazky s vlašťovkami řídítka, ale mastí ho pěkně. Nám se, jak teplota stoupala přes 30, snižoval průměr, i díky protivětru. Ke 4. jsme dorazili k haciendě na kraji leopardí rezervace, kterou chceme projet. Uvítaly nás opice a personál nemluví anglicky.

Je to trochu dražší, 30 USD, ale v okolí jen samé luxus boudy, tak co zbývá. Křesťanství se změnilo na muslimany, občas nějaký Buddha. A nějaké slavnosti, asi jako u nás biřmování. U silnice jsou připraveny kanystry, které plní popojíždějící cisterny. Občas jsou policejní zátarasy, ale je tu klid a příjemní lidé.

31. ledna 2020

Včerejší večere dvou sáhibů s 6 sluhy stála nakonec 150 Kč, zato ranní pokus přejet park ztroskotal už u brány, na kolech nás mezi slony a leopardy nepustí, i když to projíždí místní na skútrech. A tak se mlátíme 3 hodiny 40 km v džípu, ty díry bychom na kole objeli, aniž spatříme divoké zvíře, zato nás to stojí 60 USD.

U druhé závory hlídají vojáci s kalašnikovy, ještě několikrát po cestě, je tu i dost kasáren, Tamilští tygři už neřádí, je tu klid.

Ve vesnicích většinou Arabáši, pěstují rýži, pasou krávy, které občas zatarasí silnici. I rýže se suší na silnici, čehož využívají hejna havranů, která jsou někde dost hustě. Motorky zpomalí a lidé jsou zvědaví, kam a odkud jedem a odkud jsme, jeden se mnou jel 3 km, než jsem se ho zbavil. Dovedou tu i přizpůsobit čtyřnohou sekačku aby to nevyžrala až na kořeny.

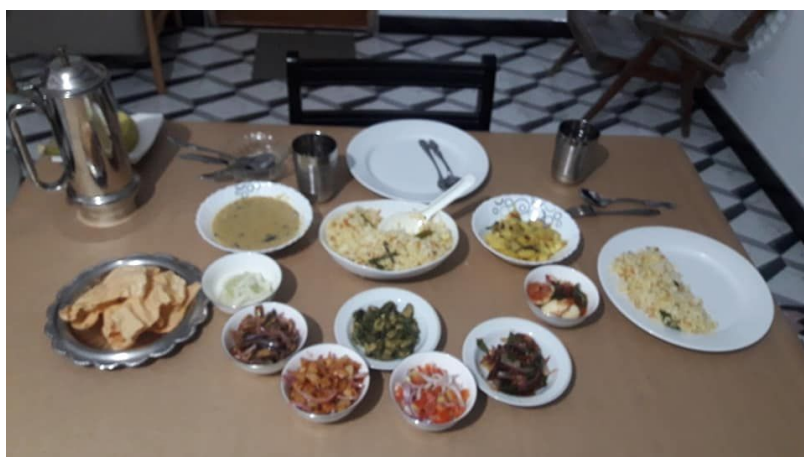
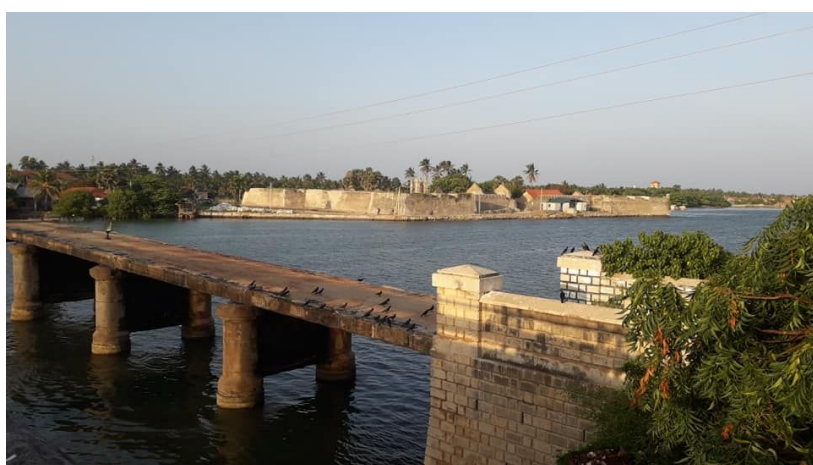
Poprvé se koupu v indickém oceánu, a protože jsme vyrazili do poledního vedra, i se chvíli válíme na trávě nad mořem, v tom vedru se nedá jet. Je tu levněji než u Colomba, občerstvujem se nanuky, skvělé místní callipo stojí 2 Kč! K večeru jsme v Manallu, mírně vaření, večere mi ani moc nechutná.

1. února 2020

Na sobotu vymyslel Jirka plán dojet na konec ostrova, k tzv. Adamovu mostu což je pár ostrůvků mezi SL a Indii, z obou stran se prý buduje most. Jela s námi i Britka Lety, co se svými 40 kg i s postelí objíždí SL na silničce, Jirka jí trochu seřídil kolo, jeli jsme nějakou boční silničkou kolem moře, rybáři zrovna tahali síť, tak jsme okoukli úlovek. Pak jsme po rozestavěné cestě dojeli ke kasárnám, pochopil jsem, že to dneska budou manévry ve vedru až do tmy, vzal si klíče od úbytky a jel se koupat na Kiri Beach. Cestou jsem viděl, jak 4 chlapi rvou obrovského rejnoka, byl přes celou plochu dodávky, tak jsem v moři moc daleko nešel. Koupačka příjemná, voda chladnější než vzduch, pláž skoro prázdná,

dělíme se o stín vytažené lodi se psem. Na oběd jedu do města, k vypátrané jídelně je to 6 km, na oběd si tu můžete dát rýži nebo nudle s několika zeleninovými přílohami, k tomu pálivou omáčku, omáčku s cizrnou, půlky vajec, a na přání kus ryby nebo kuřete. Za masité jídlo jsem platil 30 Kč, vegetable 20 Kč. Odpo přijel na pláž bus, asi 30 lidí, celá rodina slavili čísi narozky. Když jsem si fotil pláž i s nimi, měli opačnou reakci než u nás, asi 3 přišli abych je vyfotil extra. Jirka se zasekl u nějakého CZ průvodce, tak jsem si šel prohlédnout holandskou pevnost ve městě, na opravě pomáhají místní studenti, jak mi jeden vysvětloval. Poblíž je jediný beer shop, pivo jsem kupoval jediný já, jinak se sem sjíždějí davy sukničkářů pro kořalku, nejlevnější arak je 0.7 za 70 Kč. Půllitr lagr beer stojí 20 Kč.

2. února 2020

Včerejšek dopadl tak, že Jirka povozil Letty po polních cestách, tak že mu na výběžku dala sbohem, a už jsme ji neviděli. Jirka se stavil u Ostravaka co tu bydlí, 10 km od hotelu, popili, pojedli a oba nalitý přijeli k 10 autem, kolem policejní kontroly, které je chlast šumafuk. Ráno jsme zaplatili domácím, neb spěchali do kostela a vyrazili směr Anaradhapura, za Britů hlavní město Cejlonu. Po A14 to uprašuje, ale je mi trochu blbě, něco jsem si přines z domova, a i když je dneska zataženo, vedro je. Čeká nás 100 km do nějakého ubytka mimo hlavní, na 65. km dáme oraz, popiji 7up, dám nurofen a frčím, bohužel ke konci kufruju, dojezd je 6 km po prašné cestě. Celou cestu nebylo vlastně co fotit, pořád kasárna nebo vojenské zátaras. Nás si nevšímaj, ale auta a busy filcuji poctivě. Všichni musí vystoupit se zavazadly, po prohlídce přejít 50-100 m na druhý konec, pak bus a za zátarase nastoupí. Já dofukoval na krajnici gumu, když přijeli dva mladý na motorce se poptat odkud a kam jedem, a ten zadní měl místo vysílačky něco jako pevnou linku i se sluchátkem, jako Mach a Šebestová, spíš ale radiotelefon. Ubytko pěkný, posledně tu byli nějaký Němci 12. ledna. Jsou tu typický pašové Arabáši, ale samá ochota, koupil jsem rajská a cibuli, půjčili talíř, sůl, pepř a místo octa utrhlí limetku ze stromu. Věča bude za chvíli.

3. února 2020

Ranní loučení s pašou, pak jízda venkovem s nezbytnou zastávkou na snídani, a prohlídka volně dostupných památek v Anahapurně, nebo jak se to bývalé hl. město jmenuje. Vidíme 2 mosty starší 2000 let, za vstup do chrámu chtějí nekřesťanské peníze 30 USD a ještě ta tlačénice uvnitř, obhlédneme zvenčí a jedeme do nového města, kde navštívíme pub, který má nevýhodu, za se do něj leze po prudkých schodech, takže opilý to má dolů blbý. Dáme i baštu, pivo je 2x dražší než jídlo. No a pak frčíme různými vedlejšími cestami směrem k moři, v dali už nějaké hory. Jirka chce dojet až do Habarana, já bych to za světla nestihl, a jet po hlavní A1 po tmě s řidiči busu za zády se mi nechce. Mám 90 km a spím o město dřív v Keykrawe, Jirka asi v H., já to doženu brzy ráno za světla. Hotýlek čistý, nocleh 180 Kč, věča 60.

4. února 2020

Dnes jsem to dotáhl 26 km do Habarana po 8. h, než se Jirka sbalil, zajel jsem na snídani. Když mi ukázali zase nudle hodil jsem krysu a koupil si banány. Bágly dolů a jedeme asi 12 km se podívat na výraznou skálu Pidurangala a vedle stojící vulkanické Suk Sigiriya. Skála má 340 m, nad okolí ční 140 m a výstup po mnoha schodech je náročný, zvlášť v tom vedru.

Pod vrcholem je ke skále přilepen tak 15 m dlouhý spící Buddha a po ještě náročnějším výstupu se dostanete na táhlý kamenný vrchol dlouhý tak 300 m, s kruhovým výhledem včetně 370 m sousední Sigiurie. Tu si jen obejdeme, neb vlez zase 30 USD, kdežto P jen 2. Ve 2 jsme zpět na penzionu a ze zakoupených věcí děláme rybí pomazánku s toustovým chlebem, lepší, než ty věčné nudle a rýže. Dnes mají na SL den nezávislosti, tak je zavřen beer shop.

5. února 2020

Včera jsme se dojedli za celý týden, nejdřív žranice pomazánky z ryb, cibule a majolky, a když nám odlehlo, domácí nám k vece udělali kottuu, což je z noků, zeleniny, sýra, párků a chilli kopec výborné bašty, a k tomu čočkovou polévku s kusem česneku, odvalili jsme se na pokoj, pivo chybělo. Ráno jsme zopakovali pomazánku, neb nám zbyla majolka a máslo, a po této hutné stravě vyrazili 26 km do Dambully, kde vydupeme k jeskynnímu chrámu. Vlez je 1500 (asi 200 Kč), a vede tam tak 300 schodů, do kterých všichni funí a potí se. Mě si jako staříka hned za pokladnou vyhlídl místní příživa, a chtěl mě táhnout do schodů, za úplatu. Tak jsem ho plácnul po zádech: „I am a sportsman, run!“, a vyběhl jsem jedno rameno schodu, což on ne, k pobavení funících běloušů. Do chrámu se musí zouvat, je pod skalním převísem, 1 cimerka s ležícím spícím, a jedna s mnoha Buddhy, prý pozlacené. Prostě mám splněnou návštěvu chrámů, a dál se budu kochat přírodou. Ale něco do sebe to má. Pokračujeme do Mataly, cca 50 po hlavní, ale my radši jedeme venkovem, kde není provoz, ale prašná silnice, která kolem přehrady a stupů (kostela hind.) začne stoupat na hřebec táhlého kopce, což mě stojí mnoho sil a potu. Naštěstí je nahoře krámk, z malé ledničky vyhrabe zázvorové pivo a jogurt, v kterém stojí lžička! Dál je ještě jeden kopeček, a pak se u výjezdu na asfaltovou dvojku potkávám s Jirkou a ještě asi 20 km houpáky pěkným venkovem s menším provozem, i když o 10 km delší než po hlavní. Na přípojce na hlavní posvačím 2 párky v rohlíku nasládlém a bez hořčice, ale dodá sílu dojet po hlavní do Mataly, a hlavně ve večerním provozu se protáhnout městem, trochu utrpení, ale šťastně se shledáme v penzionu za mešitou na kraji města. K večeri bude kottu, a v penzionu o kus dál mají pivo.

Matalu opouštím po 8, cestou snídaně - 8 banánů a voda - a vyrážím směr Kandy, po hlavní přes šílený kopec, ale pak pohoda z kopečka a rovina stálým předměstím až do Kandy. U jezera je chrám Buddhova zubu, ale chrámy mám vybraný - pouštěj jen ve slušném oblečení za 17 USD. Kouknu zvenčí a když přijede Jirka, pokračujeme na Gampolu. Po hlavní je hustý provoz, ale po odbočce na silnici 2. třídy je to celkem pohoda, občas občerstvení a ve 2 se usazujeme v Gampole u autobusového nádraží. Nejdřív v beer shopu, pak v děsným pajzlu za 200, kde odpočineme, a v půl 4 vyrážíme na místní Jěštěd-Ambuluwawa. Město je v 450 m, a kopec 1050, s futuristickou věží 48 m s různými schůdky se dá vylézt až pod špici věže. Je to asi 8 km, dávám to za 1,5 h předjížděn tuk tuky plnými běloušů. Jirka přijíždí půl h. po mě, neb se někde flákal. Dolů vyrážíme v 6, je to kurva prudké, Jirka má jen přední brzdu, i ta se mu zavzdušní a dobrzdí botama. Já zase přehřeju přední kolo a bouchám duši, tak pak prudší části dolů tlačím. V pořádku dojedeme dolů a večeříme tam, kde nás do hospody naláká mistr fašírka, mistrně sekající kottu. Hospa je hned vedle beer shopu, tak chlazené pivo je. Dnes kopcovatých 68 km.

7. února 2020

Gampola 450 m, Nallatanniya 1300 m, 70 km, nastoupáno 2100 m. Po nočním boji s komáry v našem hotel pajzlu vyrážíme z Gampolly až v 9, bufáče v okolí busáku jsou dobře zásobeny pálivými pirohy, aby bylo na co jet. Po 5 km potkávám rychlou sanitku, po 10 převrácený tuktuk, asi nevybral zatáčku. Cesta nenápadně stoupá nahoru a dolů, pak utáhne a jsme v 1000 m. Jedou s náma místní silničkáři na kolech bez převodů, na šlapkách maj luky, a do kopce, kde jedu na předposlední kvalt, to berou silou tak půl km, odpočinek a zase, já jim stačím s brašnami. Odpo je krize, po rozbité okresce to na sluníčku neodsejpá, a ještě obtěžuje předimenzovaná autobusová doprava, každých 5 minut nás vytlačuje z úzké silnice. Kolem už je všude samý čaj, a zase armádní kontroly. Pak odbočka na Nallatani, silnice hladší a už zas to jede, takže v 5 jsem v našem hotýlku na kraji parku. Zítra máme velký plán, vylézt na Adam's peak, krásný kopec v 2240 m, kam se leze ráno ve 4 na východ slunce. V noci tu je 16 stupňů, všude stánky jako na Karlštejne s kulichy, rukavicemi, teplými věcmi. Tak uvidíme...

8. února 2020

Výstup pod Adamovu horu, Nallatania, Dick Oya, Nanu Oya -70 km, nastoupáno cca 2000 m. Ráno vstáváme v 5, pod balkonem už proudí davy, vlastně celou noc, bereme si mikiny, pevné boty a vyrážíme nejdřív asi 2 km mezi stánky do mírnějšího, pak to utahuje docela prudce do kopce, že když se snažím jít rychle, brzy dojde dech. S námi i proti už dolů jdou davy lidí, většinou místní od 1 do 90 let, kulichy, rukavice, teplé bundy, kožíšky a z dlouhých kalhot jim koukají nohy ve vietnamkách. Schody jsou betonové, šířka tak 2,5 až 3 m, výška 25 cm průměr, jak měli prkno 10-30 cm, což vadí malým, většinou ženám, hlavně při cestě dolů. Nedá se kloudně jít, pořád se někdo plete pod nohy, lidi na kraj města vozí busy a dodávky, ty pak stojí ve 2 řadách podél silnice 3 km od města. Z 1230 m se vydrápeme až přes 1900 m, pak se dav zastaví, a zhustí, tak z něj nejde vyjít, lidi se cpou přes sebe, četli jsme, že tam můžeme uvíznout na 4 až 12 hodin, tak to po 2 h drápání nahoru otáčíme, pokoukáme po horách, kde se zatím rozednilo a jdeme za 1,5 h dolů. Nahoru je to k 5000 schodů, my jsme dali tak 3500, lépe jít po cestičkách, ze schodů vše bolí, jsem propocený i z cesty dolů. Odpočinem a po 11 vyrážím 10 km zpět a i když kopcovitou krajinou, tak se jede moc pěkně, nebýt mého úhlavního nepřítele busu Ashok Leyland, jsou přes celou silnici, a stále se mě snaží vytlačovat ze silnice. Na busáku jsme v beer shopu koukali, že si

každý druhý šofér kupuje na cestu placatku araku. Kolem cesty jsou všude čajové plantáže, do kterých busy a nákladáky chrlí oblaka čoudu, vadí to i nám na kole, po 30 km po hlavní chrmláme jak tuberáci. Ale krajina krásná, u Norwoodu je velké jezero, a v Dick Oja se osvěžují a čekám na Jirku, který našel cestu čaj plantážemi, stoupá do 1600 m a průsmekem Albion se dostaneme na druhou stranu kopce. Lidi na nás cestou pokřikují „Albion“, a já odpovídám „no,Czech“. Na venkově na nás pořád pokřikují hlavně děti, první stránku učebnice aj. Po sjezdíku zase výjezdy plantážemi po cestách, kde se sotva vyhnete s tuk tukem. To se stalo osudné Jirkovi, když jel po prostředku, v nepřehledné zatáčce se srazil s tukem, našťastí mu ohnul jen blatník, což spravilo 2000 rp, ale u kola ohnul brzdový kotouč. Já jedu napřed, Jirka se dohod na škodě a opraví si kolo. Do Nanu Oya to má být tak 16 km, první část po okresce je, i když do kopce, v poho. Pak to má najet náhlavní A7, silnici renovují, a tak se posledních 8 km do města ploužím max. 10 km/h po šotolině, a u zabookovanýho hotelu jsem po 19. h potmě. Jirka dorazí půl hodiny po mě, brzdy mu bohužel nefungují. Zítra bude service den, horší, kde sehnat náhradní díly. Spíme v 1650 m, už je trochu chlad.

9. února 2020

Dnes opravdu odpočinkový den. Jirka po ránu vyřešil, že nejlépe si koupit v Shimanu sadu kotoučovek mechanik, otevřeno maj až zítra, ale telefon mu vzali i v neděli, tak tam těch 170 km posílá posla s tuk tukem, za cca 1300 Kč, ale nebude muset čekat na doručení 2 dny. My zítra před 5. odjedeme tuk tukem na Hortonské pláň, což je národní park, kde se musí být v 6 ráno, aby byl vidět konec světa...vlezně 25 USD. Do večera snad dorazí n. d., dáme do kupy kolo a nevím, zda tu v Nanu Oya ještě přespíme. Asi ano, cena je přátelská, pro 2 je to 13 USD i se snídaní - čaj, placky čapati, pomazánky s česnekem, výborné. Dnes jsme si udělali výlet vlakem, krásnou krajinou čajových plantáží asi hodku, tam jsme jeli místenkovým 3. tř za cca 40 Kč/ks, zpět bez místenek narvaným vlakem za 4 Kč/ks. Některá doprava je tu vyloženě sociální podpora. Rozdíl na vstupenkách do památek je značný, my 25 USD, místní 4 Kč. V cílovém městě byla zrovna nějaká oslava před hind. Chrámem. Po odpoledním přežrání kottu u Arabášů jsme zazívali a večer ukončili v místní hospodě na pivu.

10. února 2020

Druhý odpočinkový den. Ráno vstáváme v půl páté a před pátou už sedáme do zaplachtovaného tuk tuku směr Hortonské planiny. Během hodiny nás doveze asi 40 km z 1650 do 2100 m, což je vzhledem k našim postavám na ten kafemlejek úctyhodný výkon. Jsme tam první, ale hned přijíždí další dodávky, na planiny je třeba vyrazit včas, obvykle po deváté, až se to dole ohřeje vystoupají mraky na planiny a je po idyle. Takhle Krkonoše, po ránu všude šedivák, než dojdeme na Malý konec světa, už se otepluje. Náhorní plošina tu náhle padá dolů půl km, dole mraky připomínající moře, úchvatné. Po další procházce po horách vodopád, a další horskou krajinou zpět po 9 km do cíle. Po ránu se tu všude potuloval menší druh jelenů s parohy do výšky. Vstup je 20 USD/os. a tuk tuk stál taky 20 USD. Jirka má nějaké zdrav. problémy a odpočívá, čeká, až mu druhý tuk přiveze z Colomba díly. Já se jedu projet do, Nova Elia, je to asi 8 km, ale do kopce 300 m.n.m. Má to být býv. letovisko britských vládních úředníků, dnes je tu jen krásný park, bohužel s dost smradlavou silnicí vedle. Všude outlety pro turisty, však se tu všude potulují mraky běloušů, nemající co dělat. V Hortonu jsme potkali naše turisty bydlící u moře, vyprávěli, jak je v těch resortech holí. Zlatý naše vesnický krámky.

Bonus od Jirky: To je reklamní akce na cereální kuličky k snídani.

11. února 2020

Po 3 dnech opouštíme Nanu Oya, 10 km do kopce a pak si plachtím 20 kiláků po hlavní z 2000 do 1000 m, občas přišlápnu, ale vlastně celé dopoledne se vezu. Welimanda je místo s hustým provozem, tak rád odbočím na silnici 2. kategorie směr Bamdarawela, je to 20 km, chci si koupit u silnice banány, a zjišťuji, že mám samý 1000, což je sice 130 Kč, ale zde na venkově milionová bankovka. Jím až v B. ve 2 odpo, a koukám na WA, že Jirka je ještě o 15 km vzadu, jel delší a hlavně kopcovitou. Do cíle to mám už jen 12 km, dnes Ella, kde kromě běloušů a hospod pro ně je jen jakýsi viadukt, jakých u nás máme hafo, a větších. Spíš je zajímavé, že ač do něj neinvestovali 140 let, stále přes něj jezdí vlak. Na ten jsme s početným publikem čekali a dočkali se před setměním. No a když jsme ve městě, maj tu točený za 250 (cca 30 Kč pinta 0,620l) a naproti vyhlášená hospa Cill, kde za naše 100 Kč božský mňamky, ryba se zeleninou a teď zase naproti točený. A zítra k moři, dnes 67 km. Spíme v 1100 m ve Forest Home Stay za 10 USD.

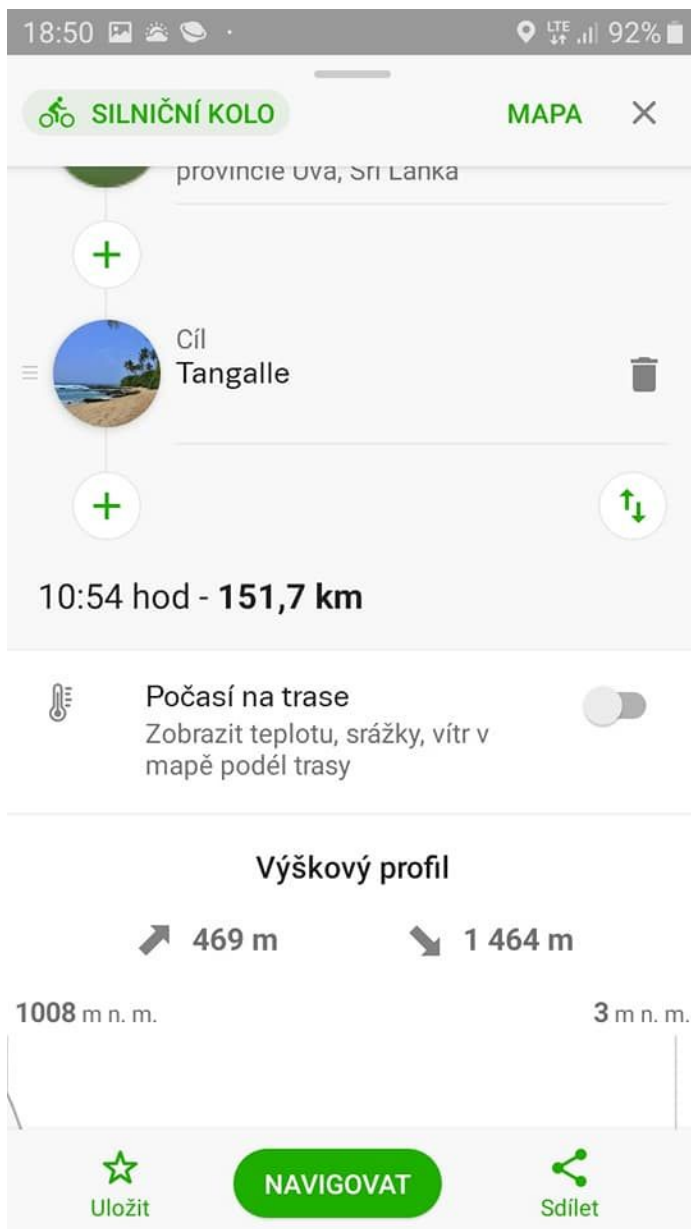
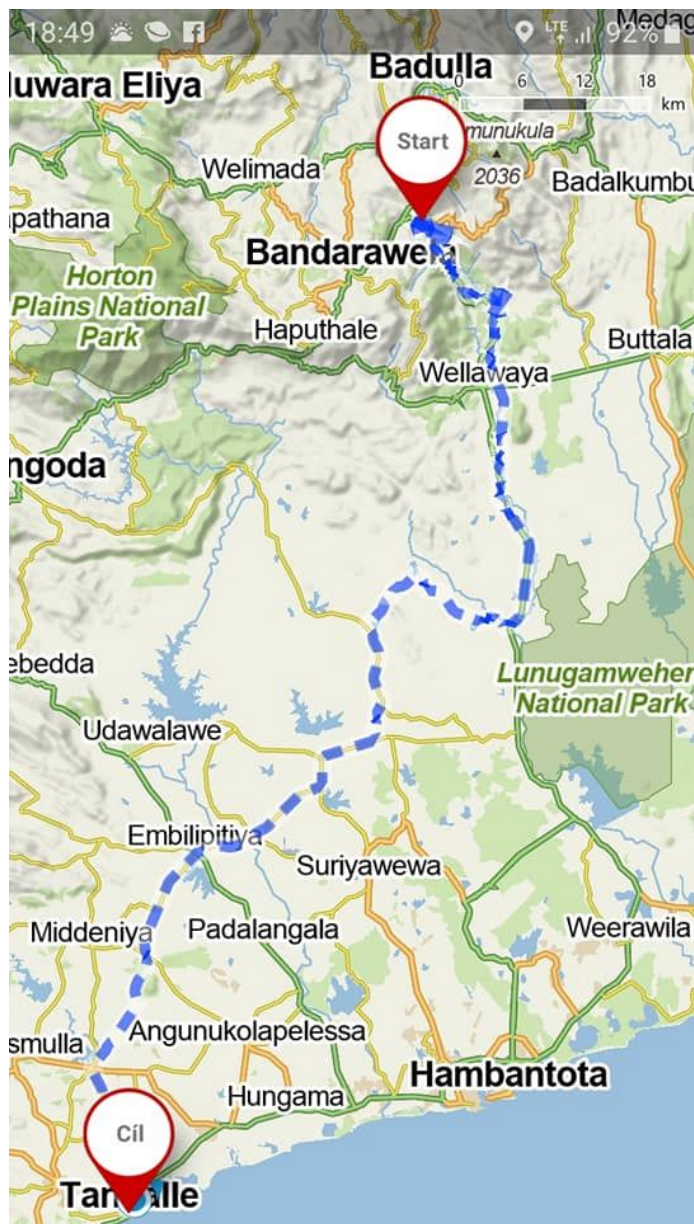

12. února 2020

Dnes pokus o rekord z Ella do Tangalle za jeden den. Vyrážím před osmou, sjezd z hor je pekelně prudký, občas chybí půl silnice, ale snaží se to opravit. Výhledy na kopce krásná, ale brzdím, jedu pomalu, a tak ho po sváče meloun a sušenky rozpálím po hlavě po houpácích, asi 20 km soutěžím s busem sbírajícím lidi po krajnici. Chvilí se musím ukrýt před dešťovou přeháňkou, ale aspoň se ochladilo a lepe to jede. Asi po 70 km se otáčím o 90 st. na silnici nižší třídy, ale stále se mi daří vysoký průměr, mám vítr v zádech. Ke konci potkávám manželský pár na silničkách, a různě se míjejíc dorážíme do Tangalle. Ubytko je kousek od moře, tak si jdu ještě na hodku zaskotačit do vln. U břehu to se mnou házi, ale kousek dál se stačí položit na vlny, a lítám nahoru dolů. Pak jdu čekat na Jirku, který rád dojíždí potmě. Já to mám dnes za 148 km a cca 7 hodin.

13. února 2020

Do Colomba to máme cca 3 dny cesty a 6 dnu zbývá, tak dnes užíváme moře. Hned na kraji pláže nás uvítal česky mluvící „delegát“. Vlny jsou jak kráva, nejmíc práce dá vylézt z vody. No a večer návštěva beer shopu. Když je dlouhá chvíle, čteme klasickou literaturu.

14. února 2020

Ráno v 9 opouštíme Tangalle a po pobřežní A2, což je normální státovka, valím směr západ, asi 86 km do Galle. Od rána je zataženo, dusno, tak jsem rád, že to jede a pěkně větrá. Všude kolem jsou pláže, ubytování, resorty, podél frekventované silnice korzují davy běloušů, některé dámy dost provokují, jen v bikinách vystavují v městečku svá bílá těla. Kolem poledne jedeme kolem nějaké burgrárny, na kterou Jirka našel na netu dobré hodnocení, ceny odpovídají názvu, raketově, pořádný burger za dvě kila. Jirka přezkoumává všechny pláže po cestě, aby tam mohl příští týden zavézt svůj harém. Já mám hlad, tak poodjízďím z města plného běloušů, což vždy kazí ceny, a kus za nacházím jídelnu pro místní, menu psané místními znaky. Domluvím si rýži s kuřetem v pálivé omáčce, lusky, klíčky, vařený římský hrách s čočkou-dhall, a čatni z papaji. Pálí po tom pusa, ale vše za 60 Kč. Pak už ho valím až na kraj Galle, kde Jirka zabookoval hotel v turistické uličce, ale je to jen 200 m ke klidné zátocce, kde se až do setmění ráchám. Jirka někde po cestě přičichl k surfu, a dosud nedorazil.

15. února 2020

V Galle se nám líbí, hlavně ubytko s klimou a lednicí za 16 USD, což je v těchto bělochy okupovaných končinách láce. Takže dnes koupání na pláži plné Poláků a odpo prohlídka zdejší pevnosti a debužírování ve městě, sendvič s burtem, ovocný koktejl a ananas za 15 Kč. Odpo koupání pak přerušil slejvák z temnělé oblohy, a tak odpočíváme....

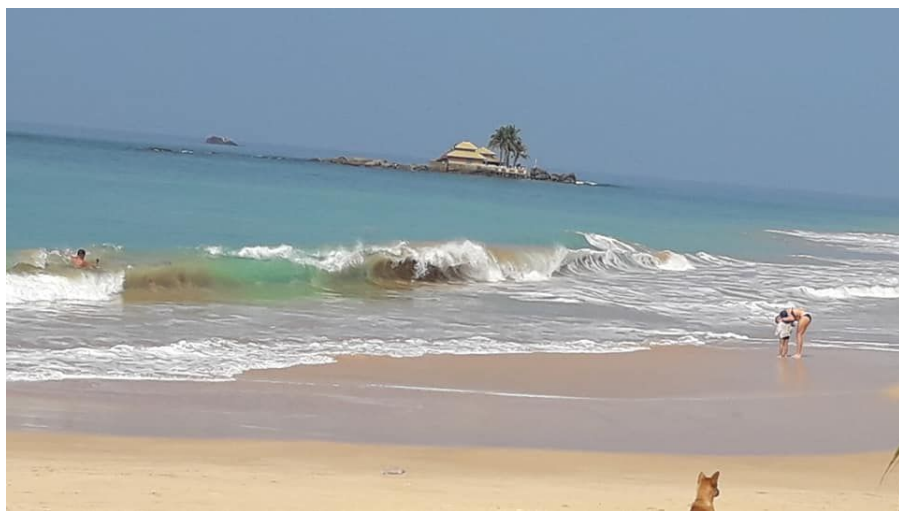

16. února 2020

No dnes klasický přesun po záp. pobřeží z Galle do Bentoty pod Colombo. Nejdřív snídaneň - rolky s rybou a sladká tečka, vídeňský rohlík s cukrem a skořicí. Jedu na to celý dopo, místní silniční cyklisté mě nutí do vyšších otáček, když nestačím, tak mě jeden tlačí, ze zjištěných důvodů. Máš pěknou helmu, nemáš dvě? To samý o bidonu. Na to mám připravenou poučku, že jsem chudý, proto jezdím na kole, bohatí jezdí autem. Asi na půlce je pomník tsunami a všude kolem foto muzea. Někde chtěj 500 do kasičky na pozůstalé děti, těm nejmenším musí být přes 15, v mém muzeu dávám 100 do kasičky.

Fotky i videa jsou dost otřesné hlavně ukládání obětí do hromadných hrobů. Na Srí Lance jich bylo 40 000. Tady v okolí to povalilo vlak a zahynulo 1000 lidí. Kus za muzei potkávám cyklisty s brašnami, par z německého Heildebergu lehce přes 50, popovídáme s nimi u beer shopu. No a pak narozdíl od nich, kteří jdou spát do hotelu za 45 EUR, my najdeme za 11 USD, jen s větrákem. Klima tu je, ale za spuštění chtějí docela dost, tak točíme větrák. Podvečerní koupel v božsky teplém moři a pár chlazených piv nemá chybu.

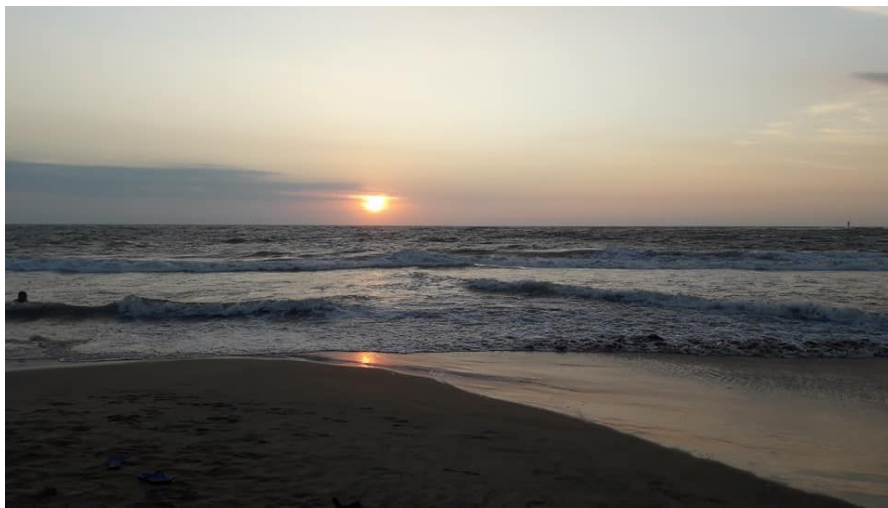

17. února 2020

Další přesun z Bentoty do Monte Lavinia, což je takové předměstí Colomba. 55 km, z toho 30 v hustém městském provozu, ale zase kolem krámky, snídaně s pálivými taštičkami a sladkou tečkou, při doplňování tekutin dort střecha za 5 Kc, při čekání na hovězí burgr zábavné pozorování, jak průvodčí nahání cestující. Taky u hind chrámu zastavovaly busy i nákladáky, a hazely Buddhovi do kasičky mince pro štěstí. Naše ubytko je přímo na pláži a musí se přelézt dvoukolejná trať. Taky nám ty vlaky, otevřené dveře ověšené lidmi, pořad duní za hotelem. Jirka si šel odpo udělat driver licenci a cestou se stavil v beer shopu to oslavit, takže byl na plazi u hotelu dost veselý i každému jedno pivo přinesl. Akorát se při převlíkání do plavek zakoukal do mobilu, takže jsem ho po návratu z jídla našel sedícího v písku dole bez a listujícího v mobu, kolem korzovaly rodinky. Ale večerní koupačky jsme užili, jen fouká dost ostrý SZ vítr, který zvedá písek a žene vlny v 45 st. na břeh tak, že nastoupíme 100 m nad hotelem a skončíme 100 m pod hotelem. Zítra ještě asi 50 do Negomba, zabalit kolo a věci a ve středu po půlnoci letím dom. Jirka si musí jít prodloužit pobyt, neb tu bude ještě 14 dní, tedy přes povolený měsíc.

18. února 2020

Tak jsem dorazil do Vila Green u letiště po cca 50 km. Prvních 20 po Colombu nic moc, ještě jsem musel přeběhnout tam a zpět do Vine shopu přes 4proudovku, snadnější je to přejet na kole, ale tady byl uprostřed ostrůvek. Dojel jsem až do Fortu u přístavu, je tu z věžáků několik budov ala WTC a u majáku super luxusní hotel. Za ním centrální banka a u ní demonstrace zdejšího Milionu chviliek, řečnění a pak průvod do města s transparenty. Že by zdejší sociální ráj devalvoval? Jak se jede a pořád zastavuje mezi auty, tak to člověka moc neochladí, tak koukám vypadnout a po asi 10 km už jedu ve stínu stromů podél Hamiltonova kanálu, všude rybáři a volavky, které krmi plevelnými rybami. Pak odbočuji do vnitrozemí, přejíždím dálnici a za městečkem si dávám lisovaný pomeranč s ledem a soli, a nechám si nakrájet ananas. Spřátelil jsem se s rodinou co to obsluhuje i manželi na skútru, což je znát na cenách pro místní, ostatně turisté se tu nevyskytují. Po vesnických silničkách se doplácám do ubytka v hotelu, dávám Kambodžské pivo, které tu Heineken vaří v licenci, Lion je lepší. No a začnu balit kolo, letím po půlnoci. Celkem jsme najeli 1350 km, no a pár dní i proflákali na horách i u moře, jak to k dovolené patří.

19. února 2020

Dnešní půlnoční odjezd na letiště proběhl ok, jen po mě ozbrojené složky chtěly k pasu letenku při vstupu na letiště, tu vám ale vystavují až uvnitř, nakonec jsem zodpověděl kontrolní otázku, čas odletu, a byl vpuštěn. Kolo již tradičně přesáhlo 30 kg, ale těch 70 dkg neřeší. Já se potřeboval zbavit zbylých rupií, tak jsem obejdoval po duty free, hned se mi věnovala naháněčka, a když jsem jí za parfém nabídl rupky, řekla štítivě „No rupies, dolar!“. Tak jsem je nakonec vrátil ve směnárně, kde se snědí hoši snažili udat indické rupky a byli vyhazováni. Nakonec jsem za 2600 r dostal 12 USD na ruku bez papírů.

To mi v Doha na přestupu stačilo ve Starbrucksu na velký čaj k rolkám s chilli, co jsem měl s sebou. Své lepeňáky tu přikusovali i blahobytně vyhlízející Angláni. Oba A350 letěly na čas, takže v Praze v poledne, bednu od kola jsem složenou nacpal kuřákům před letištěm k popelníkům a jen s návratovým modulem se nacpal do busu na Zličín, tam smontoval kolo, metro a teď sedím ve vlaku a libuju si, jak venku prší.

